

Велике й мале

Василь Сухомлинський

У корови Лиски народилося телятко. Воно ще маленьке, але вже вибрикує. Припало до матері, напилосся молока — захотілося йому погуляти.

Пішло подвір'ям, дивиться — сидить маленьке звірятко. Доторкнулось телятко писком до маленького звірятка, а на ньому пух м'якенький, ще м'якший, ніж материне вим'я.

Маленьке звірятко дивиться на величезного звіра — на теля, саме примружилось і сидить собі тихо-тихо.

— Хто ти? — питає телятко.

— Я стара кролиця,— відповідає маленьке звірятко.

— Невже ти стара кролиця? — дивується телятко. — Отже, у тебе й дітки є.

— Є в мене маленькі дітки — кроленята. А ти хто?

— Я маленьке телятко,— відповідає телятко. — Я тільки що народилось.

— Невже ти тільки що народилось? — дивується стара кролиця. — Дивно: ще маленьке, а вже таке велике...

— А ти вже стара мати, а така маленька! — ще більше дивується телятко. — Невже все на світі таке дивне?